

Urkotko, ajatteletko todellakin, että
minä tahdon Linna viikotella?

Oleko siis mälestäsi minun turmel-
tunut?

Wai, voi minä onneton!

Jos olisit sanonut mulle, että Linna
vihaat minua, ei sekään olisi
koskenut minuaan niin kovasti,
kuin sanoit: Nyt sinä viikot-
telet minua!

Ellänsen ajatus ei todellakaan
tullut mieleeni illalla!

Siinä on itsekäs kyllä olen. Pitteä-
jätelin niin: neljä viikkoa on enää
täällä-olo ajattani jäljellä. Pitteä met-
kustan minä pois - ja ehtäpä en

enää koskaan sitä nähty! Linnu!
Kauhulla ajattelin ensi kesään, sillä
jotkiaan että se tulee olemaan yhtä
ikävä kuin viimekesä. — — —
Ja noissa kaikissa ajatuksissa
nuohdin kaikki — nuohdin it-
seni!

Näin ainoastaan Linnut luonani
ja — — — — —

Mutta kun Linnu lähtit pois -
silloin vasta ikätkäkuin heräsin, sil-
loin rupesin itkemään — rupesin
sanojasi ajattelemaan — — —

Kun yöllä heräsin, olivat taas
sanasit elävänä muistuttani —
en voinut jättäkään aikaa nuk-
kua ja jos nukahdin niin näin
karmeita kuvia, joista säpsähtäen
heräsin.

Miksi minun täytyy Linnu
rakastaa?! Saan vaan aikaan
ikäväyksiä — — — — —

Koko elämä on niin surullista!

Kaikken lisäksi, saat Linnu minusta

ta niin a'laista ajatuksia!

Läuo minulle, kuulitko todella -
kin minua sellaiseksi tytöksi, joka
niin kirkasti tahtoo viehköitellä sinua.

Minä en jaksa elia-
ollankaan jos niin on asiantaita!

Rukkauteini sinuun huomosi
minut kokoussani, etten tiennyt mit-
tään mitään!

Oletteko te miehet siis niin heik-
koja!?

Läuo armasni mulle autteek-
si että olen sulle saattanut ehkä
koviakin täistelejiä - itseäsi ja
halujasi vastaan. - Mutta tie tä-
mäntömyydestä - se on tapahtunut.

Kuten illalla vasta mulle ikään
kuin selven hiukan jotain.

Lisälliset työssäni heyräi-
lypi ovat käyneet kyllästyttä-
viksi sinulle - sen ruft ymmär-
rää. Sinä et voi rakastaa mi-
nua - senkin ruft ymmär-
rää.

Navistin illalla otta - suudelma jouluk-
huulillesi painoin, oli olera viimie-
nen, siksi ikäänkin tahtomuttas
niin juttun ryästies! —

Ei koskaan enää ole ajattel-
va: voi, jos saisin Lina suudella,
tai voi, jos saisin Lina sylkeillä!

Ei, olen ajattelera: kerran rakastin
parasta miestä - maailmassa, hänkin
rakasti kerran minua - mutta tal-
tuuan luomaan kuinka vähän
ansaittiin hänen rakkauttaan, otti
hän pois minulta rakkautensa, jätti mi-
nut yksinäisyyteen, ja nyt rakastan
minua häntä - vaan, minulla ilman it-
sekkäitä - ajatuksia! — —

Linnun rakkautesi muisto on
valaisera kohtaloni syntyimpä-
kin heikkä! — — —

Kiitän Linnua vito - ette - koskaan
edes vähänkin olet minua rakasta-
nut!

Maija.

Olen niin surkea, niin surkea nyt!